

מאחורי הקלעים

חבל!

"6 הצהרות"

במדיונה

אמונת

מה מכוער?

המוקיון אינו עומד

בתליאביב אלן

דיוויד האיש שהקים

את המיזקה בכיכר

דיונוף. מאוכזב

ארנון קרן

שמו אלן דיוויד נשכח בישראל, אך לם אין כמעט אדם בארץ שלא ראה יצירה אחת לפחות של אמן יהודי-אוסטרלי זה. דיוויד הוא האיש אשר יצירתו, מיזוקת-מים בעלת שלוש זרועות מוכוכית, פיאה את (או, לדעת רבים, היתה תקועה ב) כיכר-דיונוף

יצחק מודעי התבטא בקיצוניות על עתידה של טאבה, יצחק מודעי התבטא בשנינות בעת ישיבת-הקאביי נט האחרונה, מודעי פה, מודעי שם. מכיוון שרק לפני שבועיים בקושי שוחח השר (המופקר על הכלכלה,

מודעי מרץ מרוכז

נרמה לי) בטלפון, אחרי שעבר ניתוח לב-פתוח, התענייני אצלו השבוע מה פשר המרץ המרוכז הזה. "מה, ענה מודעי בקול מתרונן, "את חושבת שאם סגר לי את הפה למשך חמישה שבועות, או אני לא אשלים את החסרי בשבועיים הבאים תשמעי לפחות שש הצהרות ממני! אל תראי..."

איך קוראים לו?

מודעי המחלים, לעמיתו שטרם התאושש מאוכזב מקומו בממשלה, השר-לשעבר אברהם שריר. הוא מלא מרידות על יחסה של התיקורת כלפיו.

עד כרי כך מריד, שעברו כמה שניות טרם נזכר וללחץ את היר כשפגש השבוע עיתונאית במיסעדה תל-אביבית. אחר-כך עבר לדיקטורה חוזר ונשנה: "כל מה שאני מוכן להגיד הוא שקוראים לי אברהם שריר, קוראים לי אברהם שריר, קוראים לי..."

לוי אברהם שריר, קוראים לי... זה לא יהיה עניין של נכונות, אלא צורך חיוני.

לבלבל את הטרור

לא מבינים אותו, את בנימין (ביי "נתניהו). מה רוצים ממנו בפרשת אבא אבנ? אז מה אם מדובר באיי שיות בינלאומית בעלת רקורד עשיר? הרי מדובר על עניין הקשור באש"ף, בטרור וכל מי שזכה להכיר את ביבי, יודע שהוא מתעסק בטרור יותר מאשר הטרוריסטים בעצמם.

לפני כמה חודשים, בעיצומה של מערכת-הבחירות, בא ביבי לניו-יורק, הגיעו לשם עוד שר וחבר-כנסת מהליי כוד, כדי לגייס כספים. ביבי היה האח-רונן.

על בואו בישר אחד מעמיתיו: "ביבי הגיע!" טלפנתי לבית-המלון שבו שוכנו השלושה, וביקשתי את "מר ב. נתני-הו".

"אין לנו אורח כזה!" נעניתי בפסקנות אחרי חיפוש מדוקדק.

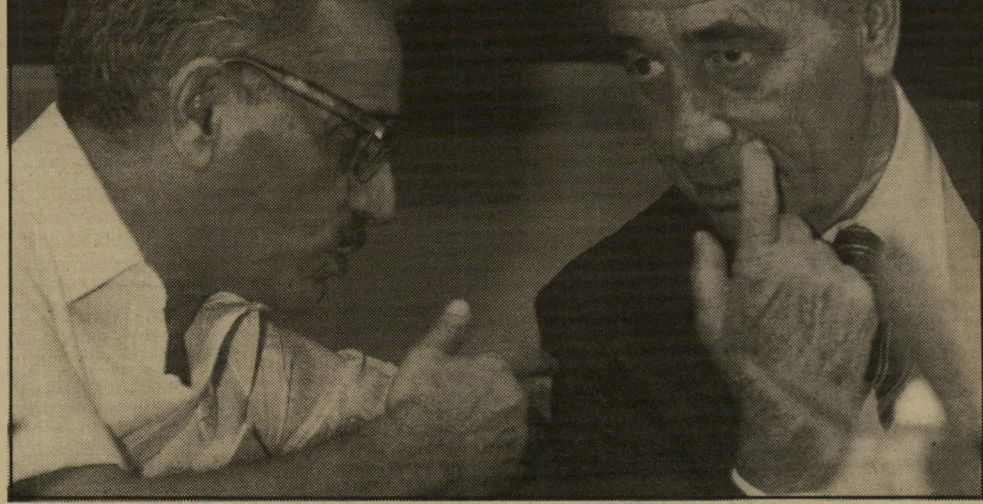
נתניהו לא מבינים אותו

מקץ חצי שעה ניסיתי שנית לטלפן אל נתניהו. "הוא במלון!" נאמר לי. טלפנתי שוב לבית-המלון לחבר היריים, וביקשתי בקבלה את "מר נ. בנימין".

למה? ככה. "אוהו!" שמח לקראתי פקיד-הקבלה, "את מתכוונת לזה שהיה כאן שגריר באו"ם, ושביקש להפוך את שמו הפרטי ורשמי-שפחה? אוף, כמה בלגאן יש לנו איתו — בשיחות, טרוריסטים, אל תשאלו. הוא בחדר מיספר..."

רים לי", אבל הנפשות הטובות וישובות וצופות כיצר ישראל קיסר מתיש את פרס ועושה להם את העבודה השחורה — הן ליורשים הפוטנציאליים, הן לפינקסנים למיניהם. מצד שלישי — יש גם צד כזה בסיכסוך המורכב הזה — יושבים הכל, הפוליטיקאים והמומחים, ומנידים ראשם, "איד, איד, שימעון נכנע להם..."

איד ועל מה? המת'הועם התורנית היא על קופות-הגמל. אלה מעניקות 3.7% לעובר לשנה שהם תוצאה של הצמדה וריבית. קופות-ההסתדרות מעניקות, לעומת זאת, 6.3%.

פרס וקיסר קיסר עושה את העבודה השחורה

כלומר: ההסתדרות זוכה במתנה של 2.6% לשנה, שהם בתגום מבעית — יותר מ-200 מיליון שקלים לשנה. מתנה זו הפכה כבר מסורת במשך 17 שנים. שלל המומחים והיועצים המקיפים את פרס יעצו לו להפסיק נדיבות זו, ולסכם עם קיסר את אשר יש לסכם לפני הפיחות. קיסר, להערכתם של בני-שיחי, "שיחק עם פרס", ויצר רושם שאם יהיה פחות — יהיה בסדר. אחר-כך התגלגל הכרזו אחרת.

"חבל", קונן אחד המעטים העוסקים בכלכלה ולא ביח"ס פרסי-קיסר ובקרבות-הירושה, "פרס דווקא התחיל לא רע. לולא היה נשבר ומוותר להם — הם היו נשברים אחרי יומיים-שלושה. חבל."

נקודת-המפתח להבנת המתרחש באוצר כיום היא מער-כת-היחסים הסוכנה פרסי-קיסר. מצד אחד אין פרס מעז להכשיל את ישראל קיסר לקראת הבחירות להסתדרות, ואילו קיסר חייב להזכיר כושר-מנהיגות וחדוות-קרב, כייחוד בתקופה שבה הוא מר צף בבעיות כמו כור, קופת-זוילים, הקיבוצים וקופת-הפנ"סיה, שעוררו את ועמם העכשווי של המומחים בלי מרכאות כפולות.

מצד שני — פרס הרי נכנע ללחצי עמיתיו, הקיבוצים, ההסתדרות ואחרים, והסכים לכהן כשר-האוצר תוך תקווה — או אופטימיות לשמה — שמי שלחצו עליו יהיו שות' פים למאבק. ל"שרינו" הוא אמנם מתלונן ש-אתם לא עוז'

"שימון מחדר מקיסרו" — כך אמרו, בנוסח זה או אחר, בכירי מיפלגת-העבודה בסוף-השבוע, כשעמדה שניתת-הד משק על סדר-היום הלאומי.

הדברים נאמרו הן בסיפוק, הן זועם — תלוי ברוברים. המתמצאים בכלכלה נשמעו וזעמים כמיחזר. הסתבר מר"ב ריהם ששר-האוצר, שימעון פרס, מכנס אינספור התייע' ציות. מרי יום ביומו הוא מתייעץ עם עדי אמוראי, ויקטור מדינה, דויד בועז ומומחים אחרים. מתייעץ — ולא שומע..." — נמתחה השבוע ביקורת.

הבטחות סיפורי סבתא

בסקט-בשקט, ממש בחשאי, הגיעו לארץ-הקודש כמה ממנהיגי יהדות-אמריקה. המטרה המוצהרת של הביקור הזה היא יצירת קשר בין ישראל לבין המנהיגות הבאה-ידיעה, ועידכון המנהיגים האמריקאים בנעשה בארץ, כדי שיוכלו לגבש את עמדותיהם על סמך מידע, ולשמש כמסבירים לישראל. ניס. אלא מה? תוכנית האירוח שתוכננה להם היתה מוזרה.

האורחים הכבודים התלוננו עליכך שאין הם מבינים מהו הלך-הרוח בישראל לגבי הבעיה הפלסטינית, לגבי השינויים בעולם לקראת ההכרה באש"ף. הם הביעו חשש כבד מתסריט אפשרי, שעל פיו יוחלט לנקוט צעדים בעצרת הכללית (שם אין ארצות-הברית יכולה להטיל וטו), נגד ישראל, והשתגעו לדעת מה חושב על כך האיש ברחוב. תחת זאת הפגישו אותם עם יצחק שמיר, עם שימעון פרס, עם כל מיני יפים ויפות, באחת מאותן מסיבות-קוקטייל הרומות-כל-כך זו לזו. "לא נראה לי שאני יוצא מכאן חכם יותר מכפי שבאתי", אמר אחד מהם, כמה שעות לפני שהמריאו חזרה לניו-יורק, "להיפך — אני מבלבל יותר, מודאג יותר, חרד מפני הירדרדותו!"

מה עוד בליבל אותם? נפגשנו הבוקר עם שמיר. הוא סיפר לנו על תוכניותיו לפני ביקורו בארצות-הברית. אחר-כך נפגשנו עם שרי-האוצר שימעון פרס. לו יש בכלל תוכניות אחרות? או מה, אם שמיר מגיע לארצות-הברית, מה זה נוגע לזו? אחר-כך לא אחרה הנוסטלגיה להגיע: "פעם היו הרברים שונים. שיתפו אותנו בכל, ידענו מה להסביר, הבינונו מה קורה, הרגשנו אחרת. מתי זה יהיה בלי תאריכים ושמות — העיקר השרוה התחנתה..."

אחי שמיכה חריש התיישב על כסא מוכ"ל מיפלגת-העבודה, נלטשות העיניים לכיוון הכסא הבא בתור — כס יושבראש ועדת-הכספים של הכנ"ס שהתפנה. בין הנושאים את עיניהם אל הירושה שהותיר אחריו רב אברהם שפירא הוא גם מי שהיה יושבראש הכנסת, שלמה הילל.

אין "רצים" במיפלגת-העבודה? עוי שים לוביאיינג, מגייסים תומכים, וכמור בן תופסים שיחה עם שימעון פרס, לממש את הרופק.

שלמה הילל, פוליטיקאי מנוסה, היה אמור לצאת בשירה וברקורים משיחתו עם פרס. הובטחו לו שם הרים וגבעות, וגם כל מיני כסאות.

אך "רצים" במיפלגת-העבודה? עוי שים לוביאיינג, מגייסים תומכים, וכמור בן תופסים שיחה עם שימעון פרס, לממש את הרופק.

שלמה הילל, פוליטיקאי מנוסה, היה אמור לצאת בשירה וברקורים משיחתו עם פרס. הובטחו לו שם הרים וגבעות, וגם כל מיני כסאות.

הילל נשיא של מ?

הילל, נאמר לו, יזכה בתמיכה במיי רוצו אל כס יו"ר-ועדת-הכספים ואחר כך, אם יתפוז — לכסאו של נשיא המדינה.

הילל — כאמור, פוליטיקאי מנוסה — ריווח למקורביו על העידוד ושלל-הבטחות (יו"ר ועדת-הכספים, נשיא-המדינה) ורק הוסיף שאלה קטנה: "נשיא של איזו מדינה?"